

Jeg ser det saaledes, at Underklassen er en Stand i Opvækst, det er en Stand, der vil fremad, og det er en Stand med en sund Kærne i. Vi ser af Husmandsbevægelsen, hvorledes man paa Landet kæmper for at komme i Besiddelse af Hjem, og vi ser af Bevægelsen her i Byen, at det samme er Tilfældet her. At støtte disse Bestræbelser hos Underklassen bør være en af Rigsdagens allerførste Opgaver.

Jeg vil slutte med i denne Forbindelse at nævne et Ord, som er faldet her i Rigsdagen, og som jeg mener er det vægtigste, der er sagt i en enkelt Sætning. Det var det ærede Medlem Hr. Brorsen, der sagde det. Ja, det er ikke Hr. Brorsen, men den engelske Statsmand Grey, der først har fremsat den Sætning. Han sagde: Lær, eller gaa til Grunde! Det er som i Sagastil, det er hugget som i Sten, og vi vil aldrig glemme disse Ord: Lær, eller gaa til Grunde! Det er Krigens hele Problem, og det er Nutidens Forholds hele Problem, der ligger koncentreret deri: Lær, eller gaa til Grunde! Hvad mener saa Grey med disse Ord? Han mener, at Staterne og Samfundene og de politiske Partier skal lære at tage Vare af den Tid, de lever i, indrette Samfundsforholdene saaledes, at nye Krige ikke kan udbryde, at Borgerkrig ikke kan udbryde. Statsmændene skal lære af Krigen og Oprørene rundt om med deres Rædsler at række en mild og varm Haand ud til dem, der stadigvæk ligger nede i Samfundets Dybder. Det er det, man skal lære. Ogsaa i udenrigspolitisk Henseende bliver der overordentlig meget for Statsmændene at lære, og hvis de vil tage Lære af denne Krig og dens Rædsler, bliver der kun den Lære at tage: Gennemfør Socialismen! Det er den dybe Lærdom. Vi vil alle Fred i Verden og Broderskab mellem Landene. Men husk paa, ærede Medlemmer, enhver Ting har sin Pris her i Verden, og hvis man vil Fred i Landene og Broderskab mellem Folkene, maa man afskaffe den frie Konkurrence, Landenes uhyre vældige Kamp med hinanden; thi det er det, der danner Krigens urokkelige Grundvold. Lær, eller gaa til Grunde! Det samme kan man sige til de politiske Partier. Det, der ikke vil lære, gaar til Grunde og smuldrer hen. Venstre stiller sig meget koldt og skeptisk overfor Landarbejdernes Krav om Jord, men Landarbejderne vil enten lære Venstre eller ogsaa vil Venstre smuldre hen. Vi maa alle lære af Tiden, og det gælder saavel Statsmændene i de store Lande, som det gælder Folketingsmændene, Lovgiverne her. Man skal ikke smile af disse Ord. Der ligger en

urokkelig Sandhed i dem. Jeg er lige saa overbevist om som om, at jeg staar her, at vi Socialdemokrater er de mest lærenemme i den Retning; i Løbet af faa Aar vil vi være Flertal i dette Ting, fordi vi er de mest lærenemme, og fordi Venstre og Højre ikke vil lære. Vi saa jo navnlig de Herrer's Mangel paa Lærdom under Foraarets og Sommerens Valgkamp. Hvad var det, der skete i Foraarstiden? Ja, da rykkede Venstres drabelige Krigselefanter frem med højt løftede Snabler og Stødtænderne parat, og deres Stampen i den danske Jordbund gav Genlyd over Landet, og i et Øjebliks Stemning fik de Folk med sig. Men de lærte ikke. De lærte ikke den store, enkle Ting i Politik, nemlig at tale Sandhed. Ja, Sandheden er i sidste Instans den stærkeste Politik, men denne Sandhed, den lærte Venstremændene, den lærte Højremændene ikke, og da Folk fik tænkt sig om, gled mange Vælgere fra disse Partier. Sommervalgene pegede allerede i Retning af Afslappelse, og Septembervalgene pegede i Retning af en ganske tydelig Afslappelse. Thi den menige Mand har i Virkeligheden en skarp Sans for Politik, og den menige Mand fulgte os. Det kan godt være, at en eller anden Vælger maaske ikke har den fineste Sans for en eller anden Nuance i Politikken. Men naar den menige Mand, naar Almuesmanden driver Politik, saa tager han fat med sin Næve i et Tov, og saa bliver han ved at gaa den Vej; men hvis han saa ser, at der er en stor Knude paa Tovet, eller naar han ser, at Tovet er fuldstændig bristet, ja, saa er han jo nødt til at slippe dette Tov, hvis Styrke han tidligere troede paa. Og det var dette, den menige Mand gjorde ved Septembervalgene.

Jeg skal slutte med endnu en Gang at sige, at jeg haaber, dette høje Ting vil være lydhørt overfor Tidens Krav, og jeg haaber i Særdeleshed, det vil være lydhørt overfor de Ønsker og Krav, som jeg her har tilladt mig at fremsætte.

Lebeck: Da Formanden har henstillet til Tingets Medlemmer ikke at trække deres Taler alt for langt ud, skal jeg søge at fatte mig i den størst mulige Korthed. En af de første Forhandlinger, jeg overværede her i Tinget, drejede sig om Lovforslaget om Hjælp til militære Invalidere i de sønderjydske Landsdele. Det var mig en stor Glæde, at man var saa enig om fra alle Sider at støtte disse. Jeg ønsker nu, at man ogsaa enstemmigt vil være rede til at støtte den Kreds af Personer, som jeg her vil begynde med at tale om, navnlig de gamle Rentiers. Det